

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobce: **PK Interklíma s.r.o.**, IČO: 252 78 134
sídlem Dražkovice 108, 533 33 Pardubice
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, Praha, PSČ 184 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. března 2017, č. j. KUKHK-8893/DS/2017/GL,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. března 2017, č. j. KUKHK-8893/DS/2017/GL, a rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 18. října 2016, č. j. ODP/93750-2016/crn 318516-2015/crn/18, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.072,38 Kč k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 18. 10. 2016, č. j. ODP/93750-2016/crn 31851-2015/crn/18, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.
2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 17. 7. 2015, v 18:29 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 60 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. KUKHK-8893/DS/2017/GL, včas podanou správní žalobou, námitky shrnul do dvanácti bodů, pojmenovaných: nezbytné kroky, automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, rychlostní limit, vady výroku, retroaktivita, rozhodovací praxe žalovaného, právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nepřezkoumatelnost, zásada bezprostřednosti, protiústavnost, další námitky, nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla. Ve třináctém, posledním, bodě žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhl, naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.
4. V prvním bodě žalobce namítl, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přestože zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, kdo měl vozidlo žalobce v inkriminovanou dobu v užívání a kdo jej řídil. Žalobce současně dodává, že k tomuto sdělení nebyla přiložena plná moc, která však byla doložena následně po vydání příkazu. Tato skutečnost však neopravňovala správní orgán k tomu, aby se sdělením vůbec nezabýval, nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jak mu zákon ukládá. Judikatura pak dovodila, že se musí jednat o takové kroky, které s ohledem na okolnosti konkrétního případu mohou vést ke zjištění pachatele přestupku.

V zákoně není uvedeno, že by těmito okolnostmi mohly být toliko skutečnosti uvedené provozovatelem vozidla nebo jeho zmocněncem. Proto ačkoli nebylo zmocnění prokázáno, měl se správní orgán sdělením zabývat a toto oznámení přestupku ze strany zmocněnce žalobce prověřit. Výjimečně kvalitní fotografie z rychloměru pak dle žalobce umožňovaly zjištění totožnosti řidiče např. porovnáním podoby řidiče na fotografiích s podobou členů orgánů žalobce., případně s podobou jeho společníků. V dalším bodě brojil proti tomu, že žalovaný neodůvodnil použití měřicího zařízení, tj. automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy a jeho vlastnosti, v dalším bodě žalobce zpochybňoval úsek měření rychlosti, když ne v celém jeho rozsahu měl platit rychlostní limit 50 km/hod. a v souvislosti s tím v dalším bodě označil za vadu ve výroku označení míst, v nichž mělo dojít k přestupkům. V dalším žalobním bodě, nazvaném retroaktivita, žalobce namítal porušení jeho práva na spravedlivý proces a vznesl pochybnost o tom, zda odpovědnost za přestupek byla posouzena podle příslušného znění zákona, přičemž namítl, že o správním deliktu správní orgán rozhodl podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době jeho spáchání, aniž by svůj postup odůvodnil. V dalším bodě poukazoval na rozporný přístup žalovaného k hodnocení postupu při dokazování (rozhodování na základě podkladů, které nebyly provedeny jako důkazy), dále pak na to, že mu správní orgán omezil právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a namítl také to, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti, čímž mělo dojít k porušení zásady bezprostřednosti. V jednom z posledních žalobních bodů žalobce namítl i protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a v závěru soustředil námitky vytýkající vadnost a nezákonnost úsekového měření, porušení práva na soukromí při pořízení důkazu o překročení povolené rychlosti, porušení práva na obhajobu neprovedením Návodu k obsluze měřicího zařízení jako důkazu, žalobce zpochybňoval i naplnění skutkové podstaty správního deliktu a určení místa měření Policií České republiky pro obecní policii.

5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
6. K prokázání svých tvrzení navrhl žalobce provedení těchto důkazů:
 - veřejnoprávní smlouvy
 - zpráv v obcích
 - listin prokazujících majitele měřicího zařízení SYDO Traffic Velocity
 - svědecké výpověď starosty obce Choustníkovo Hradiště a vedoucího obecního policie
 - návodu k obsluze měřicího zařízení a jeho čtení soudem
 - protokolů o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer
 - sbírky rozkazů a organizačního řádu příslušné policejní součástí.
7. Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval, a navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, a podrobně popsal postup správního orgánu I. stupně.
9. Žalovaný uvedl, že správní orgán zahájil řízení o předmětném správním deliktu, vyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. K dokazování mimo ústní jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili a ve stanovené lhůtě nevyužili ani možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalovaného nebylo v souladu se správním řádem ke splnění účelu řízení nutné v projednávané věci nařídit ústní jednání.
10. V reakci na žalobní námitky se žalovaný vyjádřil k instalaci záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů a vlastnímu měření. V této souvislosti poukázal na Smlouvu o nájmu zařízení o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S 023.
11. Žalovaný uzavřel, že v žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, v němž by měl žalovaný možnost se s nimi řádně vypořádat. V odvolání však uvedl pouze to, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu reagoval žalobce pouze zopakováním spisové značky rozhodnutí, které odvoláním napadal. V odvolacím řízení žalobce námitky neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby.

IV. Jednání soudu

12. K jednání soudu dne 30. 1. 2019 se dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
13. Po zahájení jednání zástupce žalobce plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby, soud stručně, v rozsahu, který žalobce označil za dostatečný, konstatoval obsah správníhopisu.
14. Zástupce žalobce po konstatování obsahu správního spisu zdůraznil žalobní námitku uvedenou v žalobě na prvním místě, týkající se nesplnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 155f odst. 4 zákona o silničním provozu. V této souvislosti poukázal na judikaturu NSS, konkrétně rozsudky sp. zn. 3As 7/2014, 1As 131/2014, 6As 239/2015 a též na rozhodnutí zdejšího soudu, konkrétně rozsudky sp. zn. 30A 80/2015 a 30A 43/2014.
15. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, navrhované žalobcem v žalobě, když přečetl obsah:
16. návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
17. smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, č. GE1/ZE130021/S023 ze dne 2. 12. 2013

18. U zbylých žalobcem navržených důkazů, vyjmenovaných v bodě 6 tohoto rozhodnutí, neshledal krajský soud důvod pro jejich provedení.
19. Závěrem jednání zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

V. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., po projednání věci a provedení důkazů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření) sepsané dne 20. 8. 2015. K přestupku mělo dojít v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov (viz výše). Přílohou tohoto oznámení byla fotodokumentace (2 snímky), na které je zobrazeno vozidlo reg. značky x. Označen je přestupek (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), datum, čas a místo spáchání. Dále je uvedeno výrobní číslo měřicího zařízení GEMVEL0007. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 29. 9. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni byla správnímu orgánu dne 1. 10. 2015 z datové schránky žalobce doručena plná moc žalobce ze dne 1. 10. 2015, kterou tento zmocňoval k zastupování společnost FLEET Control, s.r.o. IČ 241 49 322 se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1. Plná moc nebyla podepsána žalobcem ani jeho případným zástupcem. Dne 8. 12. 2015 správní orgán I. stupně odeslal do datové schránky společnosti FLEET Control, s.r.o. výzvu provozovateli vozidla (žalobci) k podání vysvětlení dle § 137 odst. 2 správního řádu a dle § 60 odst. 1 zákona České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Dne 11. 12. 2015 spol. FLEET Control, s.r.o., jako zástupce žalobce, elektronickým podáním správnímu orgánu I. stupně sdělila, že v předmětné době měl vozidlo žalobce v užívání pan P. K., (č.l. 11 správního spisu). Dne 12. 1. 2016 vyzval správní orgán I. stupně spol. FLEET Control, s.r.o., jakožto zmocněnce provozovatele vozidla (žalobce), k doplnění podpisu zmocnitele na plné moci ze dne 1. 10. 2015. K odstranění nedostatku (doplnění podpisu zmocnitele na plné moci), stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Spol. FLEET Control, s.r.o. na výzvu k doplnění (odstranění nedostatků podání) v uvedené lhůtě nereagovala.
22. Opatřením ze dne 30. 6. 2016 správní orgán podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil věc oznámení uvedeného přestupku, jelikož do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
23. Správní orgán zahájil řízení z hlediska objektivní odpovědnosti proti provozovateli vozidla pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Protože skutková zjištění ve věci správního deliktu provozovatele vozidla považoval za

dostatečná a shledal, že delikt provozovatele vozidla byl jednoznačně prokázán, využil formy vyřízení věci v příkazním řízení vydáním příkazu podle § 150 správního řádu.

24. Rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení ze dne 1. 7. 2016 bylo žalobci doručeno dne 11. 7. 2016.
25. Elektronickým podáním ze dne 11. 7. 2016, ke kterému přiložil plnou moc, zmocňující spol. ODVOZ VOZU s.r.o., IČ 037 24 026, se sídlem Americká 362/11, Praha 2, žalobce podal do výše uvedeného rozhodnutí ze dne 1. 7. 2016 odpor.
26. Správní orgán dále vydal dne 4. 8. 2016 Vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu spolu s Vyrozuměním účastníka (žalobce, prostřednictvím jeho zmocněnce) o provedení důkazů mimo ústní jednání a s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, navrhopat důkazy, jakož i činit jiné návrhy. K provedení důkazů mimo ústní jednání byl stanoven termín 12. 9. 2016. Žalobce, ani jeho zmocněnec se k uvedenému dokazování mimo ústní jednání nedostavili, a to bez vysvětlení či omluvy. O tomto úkonu byl téhož dne sepsán protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání. Žalobce ani jeho zástupce pak následně nevyužili ani lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Následovalo vydání prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016, č. j. ODP/93750-2016/crn 31851-2015/crn/18, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.
27. O odvolání žalobce proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí (v němž uvedl pouze, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadá v plném rozsahu) rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
28. Posouzením jednotlivých žalobních bodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná. K vyslovení tohoto názoru jej vedl postup správního orgánu při zjišťování pachatele přestupku, který lze označit za nedostatečný.
29. K první námitce žalobce, označené **nezbytné kroky** krajský soud konstatuje, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly ze strany správního orgánu učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů za nedostatečný. Přestože správní orgány měly reálnou příležitost zjistit řidiče vozidla (přestupce), neboť za tuto osobu byl již dne 11. 12. 2015 označen P. K., o toto se vůbec nepokusily. Nelze navíc odhlédnout ani od skutečnosti, že nečinnost v tomto směru ve svých rozhodnutích správní orgány nijak nezdůvodnily. Žalovaný na tuto žalobní námitku nikterak nereagoval ani ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 6. 2017. S ohledem na svoji omluvu z jednání dne 30. 1. 2019 pak nebylo ze strany žalovaného na námitku nijak reagováno ani při jednání soudu. Pokud byla důvodem nečinnosti správních orgánů skutečnost, že se jednalo o oznámení osoby, která nebyla řádně zmocněna k zastupování žalobce (absence podpisů na plné moci zaslané z datové schránky žalobce), krajský soud uvádí, že ve věci není podstatné, kdo správní orgán o osobě řidiče informoval, resp. jakým způsobem správní orgán informaci o osobě řidiče získal. Pokud měly správní orgány dostatečné informace o osobě označené za přestupce (datum narození, adresa trvalého bydliště), bylo jejich povinností pokusit se kontaktovat

přímo uvedenou osobu na dané adrese. K tomu ale správní orgány nepřistoupily. Nebylo tedy jednoznačně prokázáno splnění zákonných podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 téhož zákona. S ohledem na uvedené krajský soud ve shodě s námitkou žalobce konstatuje, že pokud správní orgán I. stupně za soudem ověřené situace dospěl k závěru, že jsou v případě zjištěného přestupku naplněny podmínky pro postup dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, tedy odložení věci, neboť správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a v důsledku tohoto zjištění pokračoval uložením pokuty za správní delikt spáchaný osobou žalobce, pak nedostál svým zákonným povinnostem. Tato podstatná vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí obou správních orgánů, proto musel krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Současně zrušil krajský soud i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

30. K dalším žalobním námitkám, které jsou obsahově naprosto totožné jako námitky právního zástupce žalobce u zdejšího soudu opakovaně vznášené a jsou rovněž shodně označené, uvádí krajský soud ve shodě se svými předchozími rozhodnutími (rozsudky sp. zn. 30A 60/2017 ze dne 26. 11. 2018, 29A 7/2017 ze dne 31. 10. 2017, 30A 90/2017 ze dne 13. 7. 2018, 30A 50/2017 ze dne 4. 9. 2018) následující. K námitce označené **automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy** - žalobce v této námitce namítal, že nebyl proveden důkaz stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, z něhož správní orgány vyšly při zjišťování obsahu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Žalobce tak neví, zda při měření rychlosti v daných případech bylo použito právě takového zařízení. Dále namítal, že nebyla prokázána existence písemného zmocnění obce strážníkům městské policie provádějícím měření rychlosti. Proto předpokládá, že tato zákonná podmínka splněna nebyla. Správní orgán se také nezabýval jednou z podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu, a to zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
31. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko odvolal (viz poslední odstavec na str. 4), svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. např. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy). Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. a to Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnícká nebo fyzická

osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud. V bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřicím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“ Znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy vyplývají i z bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bodu 1.4. – Snímek měřeného vozidla. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je zřejmá i z Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty zmiňovaný závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 shora citované veřejnoprávní smlouvy).

32. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

33. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – Lokality pro nasazení represivního kamerového systému (č. 1. 18-19 správního spisu), které bylo v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Souhlas obou dotčených obcí s daným postupem pak plyne z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy.

34. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně se i přesto touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 6 a 7) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě

za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

35. K žalobní námitce označené **rychlostní limit** - žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Je totiž toho názoru, že téměř v polovině úseku, kde dle výroku mělo dojít k překročení rychlostního limitu dle § 18 odst. 4 silničního zákona, tento limit neplatil. Nebylo prokázáno, že se měřený úsek nachází v zastavěném území. Dle žalobce pokud určité území není zastavěným územím, nejedná se o obec ve smyslu silničního zákona, a proto v takovém úseku nemůže platit obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci dle § 18 odst. 4 silničního zákona. Nebylo ale ani prokázáno, že měřený úsek byl označen dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. V souvislosti s tím žalobce odkázal na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Správní orgán pochybil, pokud neprovedl dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (důkaz územním plánem obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
36. Totéž žalobce namítl stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště. Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 17. 7. 2015 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, které se dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem uvedené obce, jak vytýkal žalobce správním orgánům. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2.
37. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci shora uvedené obce, ani kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel

na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznese, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobit závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Jeho tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.

38. Pokud jde o námitku žalobcem označenou jako **vady výroku**, ve které žalobce namítal, že měřený úsek měřil zhruba 475 m a tedy v něm mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti, což výrok rozhodnutí nezohledňuje, a je z toho důvodů nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
39. V bodě žaloby označeném **retroaktivita** byla řešena právní otázka použití nové právní úpravy (novely zákona č. 298/2016 Sb. zákona o silničním provozu a dále novely č. 191/2016 Sb., 178/2016 Sb. a č. 204/2015 Sb., které novelizovaly zákon České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích) na právní vztahy vzniklé před nabytím jejich účinnosti, čili otázka zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offio otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces. Krajský soud k této námitce uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy České republiky), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání, tedy s novelami žalobcem uváděnými nikterak nesouvisí. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že je výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezákonný. Správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, že pokutu ve výši 1.500 Kč ukládá žalobci v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení stanoví, že za přestupek se uloží pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek, mimo jiné, podle odstavce 1 písm. f) bodu 4, jako tomu bylo v posuzované věci. V této podobě nabylo ustanovení účinnosti 20. 2. 2016, bylo tedy účinné ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí. Ke dni spáchání přestupkových jednání byla v účinnosti zcela stejná právní úprava, ovšem byla obsažena v ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Uvedená námitka tedy nemůže být úspěšná. Pokud správní orgán odkázal ve svém rozhodnutí na ustanovení upravující výši pokuty účinné v době svého rozhodnutí (což krajský soud považuje za správné) namísto odkazu na ustanovení upravující výši pokuty v době spáchání přestupku (jak požadoval žalobce), za situace, kdy obsah obou uvedených ustanovení je zcela shodný a pokuta byla uložena na

samé spodní hranici zákonného rozpětí, pak uvedená skutečnost není způsobila se jakkoliv negativně dotknout práv žalobce a nemůže způsobit nezákonnost dotčeného rozhodnutí.

40. V žalobní námitce označené **rozhodovací praxe žalovaného** žalobce označil rozhodnutí žalovaného za překvapivé z toho důvodu, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. Krajský soud ověřil, že na č. l. 34 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy oznámením o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu, fotografickou dokumentací (č. l. 2 správního spisu), výpisem z karty osobního motorového vozidla registrační značky x na č. l. 3 správního spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil. K této problematice je třeba připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 4. 8. 2016). On ani jeho zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“ Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“ Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
41. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin

provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly, byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 12. 9. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“* Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.

42. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž zástupci žalobce, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze

zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

43. Žalobce též namítl, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá a nelze je tak považovat za přezkoumatelná rozhodnutí. K námitce žalobce ohledně **nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu** uvádí krajský soud následující. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že „*Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč. V posuzované věci spočívalo deliktní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, dokumentoval dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené bylo bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Všechny listiny založené ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Krajský soud proto jejich rozhodnutí pouze „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.

44. V námitce označené **právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí** žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: „*Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.*“ Žalobce uvedl, že nabyt dojmu, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Žalobce si výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 19. 9. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (19. 9. 2016). Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 4. 8. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení jeho práv. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil.
45. V další námitce nazvané **zásada bezprostřednosti** žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky krajských soudů. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní věci, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání.

V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (být implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání

bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

46. Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
47. V posuzované věci měl delikt spočívat v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovaným technickým prostředkem. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy. Deliktní jednání bylo prokazováno správním orgánem listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci za dosud nastalé situace nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
48. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, krajský soud konstatuje, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li proto nyní, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál. Za shora popsanych okolností dosavadního průběhu řízení tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho

předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení.

49. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v **rozporu s Ústavou**, ústavními principy a základními právy, není důvodná. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“, pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... *nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
50. V žalobním bodu označeném **další námitky** vznesl žalobce námitky týkající se fotodokumentace deliktního jednání. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti, tj. že fotografie z míst spáchání přestupků nebyly pořízeny v jiných místech než v obci Choustníkovo Hradiště, že údaje na snímcích nebyly přidány do fotografie až následně apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu

SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 20. 8. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

51. Byl se žalovaný ve své reakci ze dne 15. 6. 2017 odvolával na obsah Smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy (Záruka č. 570765/13, Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic), nebyla tato součástí spisového materiálu předloženého soudu. Krajský soud proto doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. a to právě zmíněnou Smlouvou o nájmu zařízení. Obsah těchto listin spolehlivě vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště, a potvrzuje respektování § 79a zákona o silničním provozu i jí uvedené judikatury NSS. Z obsahu shora uvedené smlouvy je totiž zřejmé, že soukromý vlastník rychloměru na měření rychlosti v uvedených obcích fakticky neparticipoval. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění uvedené smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán veřejnoprávní smlouvou ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště. Informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem byly v souladu s § 24b zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii, zveřejněny zveřejněním a umístěním veřejnoprávních smluv na úřední desce Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, obce Choustníkovo Hradiště. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 2. 2014 – dostupné i na adrese <http://krkonosky.denik.cz>. Dále jsou veškeré podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, včetně detailní mapy umístění měřicích zařízení, dostupné do dnešního dne na stránkách města Dvůr Králové nad Labem, v sekci „Úsekové měření rychlosti.“ Krajský soud považuje zákonnou podmínku povinnosti

vhodným způsobem uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazového záznamu z místa veřejně přístupného podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, za splněnou.

52. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že se nejedná o námitku, která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována.
53. Vzhledem k již vpředu uvedenému závěru o podstatné vadě řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí obou správních orgánů, a zrušení i prvostupňového správního rozhodnutí pozbyly další žalobní námitky v tuto chvíli na svém významu nebo by bylo předčasné podrobně se k nim vyjadřovat, neboť se správní řízení dostane znovu do fáze řízení před orgánem I. stupně a s ohledem na pokračování správního řízení i žalobcovy námitky lze očekávat jejich doplňování. Proto se jimi krajský soud dále již podrobně nezabýval. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení správní orgán neopomene v souladu s ustanovením § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu vzít v potaz všechny dosud vznesené námitky žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
55. Žalobce byl ve věci úspěšný, má proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000 Kč za žalobní návrh, odměna advokáta, jeho režijní výlohy, promeškaný čas a cestovné (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, účast při jednání soudu dne 30. 1. 2019) po 3.100 Kč (srov. § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), dále § 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 advokátního tarifu). Dále má žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč a ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu právo na 500 Kč za 2,5 hodiny promeškaného času. Rovněž má právo na náhradu cestovného za dostavení se k jednání soudu dne 30. 1. 2019, kdy jízda právního zástupce žalobce v délce 228 km k soudnímu jednání byla uskutečněna ve smyslu vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. Náhrada cestovného dle shora citované vyhlášky činí 1.372,38 Kč. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto náklady řízení v celkové výši 15.072,38 Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu